

СТАНОВИЩЕ

от проф. г-р Миглена Николчина, СУ „Св. Кл. Охридски“

по конкурс за заемане на академичната длъжност „професор“ по 2.1. Филология (Теория на литературата), обявен в ДВ, бр. 88 от 18.10.2024 г., с единствен кандидат **доц. г-р Дарин Войнов Тенеф**.

След като се запознах с представените от кандидата материали и на основата на дългогодишните ми наблюдения върху научното и преподавателско развитие на **доц. г-р Дарин Войнов Тенеф** изказвам следните съображения в подкрепа на неговата кандидатура:

Годините след 2014г., когато на Дарин Тенеф е присъдено званието „доцент“, са период на изключително интензивна научна работа. Преподавателската дейност на Дарин Тенеф е свързана с постоянен ангажимент към Софийския и Пловдивския университет, както и с множество покани от чуждестранни университети. За нейния размах и за качеството ѝ говорят както многобройните лекционни курсове с широк теоретичен спектър, така и поредицата от научни ръководства, които са свидетелство за популярността на Тенеф сред студентите. На фона на тази всеотдайна преподавателска активност поражда мащабът на изследователските постижения на Тенеф, намерила израз в две солидни монографии и десетки публикации (студии, статии, рецензии и пр.) на български и други езици в научния и културния печат. Най-сетне забележителна енергия е вложена в огромния брой участия в конференции и семинари, както в България, така и навън, като специално трябва да бъде отбелязано присъствието на Тенеф в японските философски и теоретични среди, отразено и в поредица от публикации на японски. Като прибавим участията в журита, редколегии, изследователски проекти, съставителства, преводи (при това на трудни автори като Лакан) и пр. донякъде ще дадем идея за обема на работата, извършена от Тенеф през тези десет години.

При сравнение с предходния период от научното развитие на Тенеф това, което прави впечатление, е постъпателното разширяване, при това провеждано в дълбочина, на неговите изследователски интереси. Разширяването върви в няколко насоки. Едната от тях е континенталната философия, за което свидетелства монографията „Три лекции върху Хайдегер“. Заг това скромно заглавие се крие един много по-амбициозен проект, артикулиран в подзаглавието „Модалност и индексичност в *Битие и Време*“. Книгата е колкото екзегеза на Хайдегер и – в хода на тази екзегеза - на неговата рецепция на български

(доколкото може да се говори за такава – включително внимателно разгледани в предговора са проблемите, свързани с превода), толкова и артикулиране през Хайдегер на водещи за изследователската работа на Тенеф теми. Другата насока, чиято значимост за работата на Тенеф през последните години трудно може да бъде преувеличена, е свързана с лингвистиката и най-вече с идеите на Христо Тодоров и Красимир Манчев. Както самият Тенеф нееднократно посочва, благодарение на тези идеи той придобива нова рамка за теоретичните си приоритети, по-конкретно за изследването на модалностите и мултимодалната система от отношения. „Именно тази рамка“ – твърди той – е „ръководеща при обсъждането на модалностите и техните отношения с индексичността в лекциите върху *Битие и време*“: (с. 33)

Тази рамка е същевременно мост към другата монография на Тенеф, представена за конкурса - „Лабиринтът на модалностите“. Иначе казано, можем да виждаме тази рамка като интегрална за централното място, което заемат проблемите на моделирането, модалността и индексичността в теоретичната рефлексия на Тенеф в нейното движение между концептуален апарат и конкретна работа с литературата. С оглед на разширяването на изследователските територии тук трябва да спомена включването на перспективи от аналитичната философия в методологията на Тенеф. Наред с това, във втората монография детайлна артикулация получава връзката на Хайдегер (влязъл в изследователския хоризонт с "Три лекции върху Хайдегер) и Дериде (като последният е неотменен фокус за Тенеф още от най-ранната му работа и е обект на прекрасната книга от 2013 г. „Отклонения. Опити върху Жак Дериде“), както и идеогенетическата теория на Христо Тодоров. „Лабиринтът на модалностите“ извежда ясно на преден план философския диалог на Дарин Тенеф с Боян Манчев и Димитър Вацов, като тяхното продуктивно общуване е несъмнено значим компонент на теоретичното мислене у нас днес. Монографията разгръща тезите си, вървейки от общото и абстрактното към конкретния анализ, който винаги е бил толкова силна черта на работата на Тенеф, колкото и капацитета му да се движи по високите етажи на концептуалността. Пример за виртуозен анализ, който в пълна мяра разгръща концептуалния апарат на монографията, е главата върху кратичкият разказ от Елин Пелин „Печена тиква“: блясъкът, находчивостта, изненадващите обрати в този анализ ярко илюстрират евристичните възможности на теорията на Тенеф.

От десетките публикации на Тенеф в научната периодика ще спомена две на английски език, появили се миналата година: едната е върху Дериде (“Derrida and the Potentiality of Literature: Notes on Derrida’s ‘The Law of Genre’”), втората е върху

Кръстева ("Figures of Negativity in Julia Kristeva from "Poetry and Negativity" to *Black Sun*). Аналитични, иновативни и прекрасно написани, те са сред най-пресните примери за нестихващото развълнувано търсене на нови хоризонти в трудовете на Тенеф.

От казаното до тук би трябвало да е ясно колко много още би могло да се каже. Продуктивността и високите достойнства на новаторската работа на Тенеф будят възхищение и дори слисват, като се има предвид едва десетгодишния срок на осъществяването им. Ще добавя най-сетне и отзивчивостта, любезността, безупречната етика на Тенеф като колега. **Убедено и от все сърце препоръчвам** **доц. г-р Дарин Войнов Тенеф да бъде избран на академичната длъжност „професор" по 2.1. Филология (Теория на литературата), обявен в ДВ, бр. 88 от 18.10.2024 г.**

16.03.2025

Проф. г-р Миглена Николчина